

ПАПРИКА

Стављам зачин у јело.
Однекуд,
непредвиђено и изузетно,
навикнути покрет одједном
сад више није
обичан и безначајан.
Мајке су нас редовно дозивале,
једног по једног, око пет поподне.
Без потребе да кажу зашто.
Лопта би остајала да лебди у ваздуху,
заборављани кликери да се ваљају у прабини,
ратници су одлагали оружје,
склапали срдачно примирје
и трчали по драгоцену порцију
паучинасте кришке црног хлеба
премазане провидним слојем свињске масти

посуте проређеним мрљама алеве паприке.
Уживали смо у тој ужини
неодређено свесни без сумње
да никакве друге ни нема.

ЛОНЧИЋИ

Лончићи се често кошкају док чекају у реду
за четврт литра дневног следовања јогурта.
Знамо да то није лепо, ал шта да се ради
кад се казаљке на великом сату на згради
поште
узјогуне и стоје на месту?
Још сва срећа што се одавде и не виде.
А лонићи ко лончићи, ко би их опаметио
да се скрасе на полици и ћуте?
Обесни иаоко празни.
Или можда баш зато.
Они би да се играју.
Јуре по зеленој ливади
за замишљеном лоптом.
Брчкају у далекој води.
Уместо да се даве у житком асфалту

немилосрдно таманећи
ненадокнадиве часове
у ишчекивању неизвесног приспећа
Величанствене канте.
Она дође ил не дође.
Ако дође,
за њих дотекне или не дотекне.
Онда се враћају кући олупани и празни.
Оплакну се мало водом
и легну на полицу
да до сутра сањају слапове јогурта.